

Design Cabinet CZ

07.11. 2012

Rozhovory v rámci Národní ceny za studentský design 2012 - David Pacák

Rozhovory

Každý rok byste ho mohli, podle jeho slov, potkat na veletrhu v Miláně, stejně tak jako v Kolíne nad Rýnem, inspirujícího se novými věcmi. Nebo ho náhodou objevit v italské restauraci při vychutnávání si dobrého jídla a italské kultury. Mluvím zde o Davidovi, který právě dokončil střední školu v Hradci Králové a jeho další zastávkou na designéřské cestě bude univerzita škola v Ústí nad Labem. Miluje sport a nedá dopustit na svoji velkou lásku - motorku. Jak sám říká: "Není pro mě nic lepšího než o víkendu sednou na mašinu a jet se pořádně projet a pročistit si hlavu. Práce, která mě pak čeká, odsýpá pod rukama a nápady se jen hrnou :)."

DAVID PACÁK - KŘESLO DONDOLO

Co tě vedlo k tomu studovat obor Design interiéru? Jak jsi byl spokojený se studiem na SUPŠ HNN, Hradec Králové?

Od mala jsem vyrůstal v rodinné firmě na čalouněný nábytek, kde jsem trávil dost času a jako malý jsem se především věnoval skákání na molitanech. Tam se začal utvářet můj život, který jsem dál rozvíjel na Střední uměleckoprůmyslové škole hudebních nástrojů a nábytku v Hradci Králové. Tam jsem poznal, že se chci designu rozhodně věnovat. Tato škola mě připravila v mnoha ohledech velmi dobře (od konstrukce nábytku, vizualizace po samotné návrhy a jejich následnou grafickou prezentaci). Jsou zde kvalitní učitelé, kteří mě za ty 4 roky neskutečně posunuli dopředu. Jednou z mála nevýhod uměleckých škol je počet lidí ve třídě. V odborných předmětech se nám nemůžou věnovat tak, jak bychom potřebovali.

Co tě přivedlo k vytvoření houpacího křesla, byl to zájem o způsob výroby (pomocí CNC) nebo zájem o křesla/židle?

Houpací křeslo Dondolo, vychází z italského slovíčka, které v překladu znamená houpací a je bráchou od loňského křesla Bombolo. Výrobek jsem chtěl pojmut netradičně a zajímavě pro mladé lidi. Houpací křesla známe od dob našich babiček, proto jsem tento prvek převedl i sem. Celek vnímám jako sochu. Jednotlivé segmenty zapadají napříč do spár a drží bez lepidla a jiných spojovacích prvků, což utváří čistou hru tvarů, průníků a otvorů.

Kdyby se tvé houpací křeslo prodávalo, mohli by si ho lidé kupovat již složené, nebo by si ho museli doma poskládat?

Určitě celý koncept je, že vše jde složit za pomoci kladívka a dřevěného špalíčku nebo gumové palice, tak aby si ho lidé mohli složit sami doma. Tento způsob je v nynější době trendem a umožňuje zákazníkovi lepší dopravu a kouzlo si křeslo sám postavit.

Co zajišťuje pohodlné sezení na tvém koupacím křesla? Na tvých ilustračních fotografiích je vidět i textilní opěrák. Plánuješ ke křeslu vytvořit ještě nějaký textilní doplněk?

Dondolo jsem právě opatřil textilním opěrátkem, aby došlo ke zkvalitnění sezení. I přesto lidé zprvu nevěří, že se dá zde pohodlně sedět. To je však jen zdání, po usednutí změní názor a v klidu si mohou vychutnávat houpací funkci. Textilní část nám umožňuje i výběr z nepřeberné škály potahových materiálů, a tak dotvoření křesla podle své libosti.

Máš jedno Dondolo i u sebe doma a aktivně ho využíváš?

Ano, jediný kus co je vyroben se nachází u mě doma, kde si našlo své místo a je příjemným funkčním doplňkem v mém pokoji.

Co by pro tebe znamenalo uspět v soutěži Národní cena za studentský design?

Já jsem rád, že jsem dostal možnost, aby se křeslo vyrobilo a díky tomu se mohlo zúčastnit letošního ročníku za studentský design. Pro mě je úspěchem, že se můj návrh stal výrobkem. Následná cena v soutěži je takový příjemný bonus navíc, který určitě hrozně potěší a pomůže do další práce.

Děkuji za rozhovor.

[Aneta Železníková](#)

Připojené obrázky

UPOZORNĚTE NÁS NA DOBRÝ DESIGN!

[Nominovat designéra či firmu](#)

Naši partneři:

© 2008–2009 Design Cabinet CZ | e-mail: info@designcabinet.cz

Tento web vznikl s přispěním: **ALMEX** < **PeckaDesign**

Design Cabinet CZ

11.11. 2012

Rozhovory v rámci Národní ceny za studentský design 2012 - Jan Běhounek

Rozhovory

Pokorný člověk, kterého by rajcovalo mít svoji vlastní školu plnou puberťáku, kde by s nimi vyráběl hudební nástroje. Nakonec nám to vyšlo a sešli jsme se. Čeho jsem si jako první všimla byla modrá pastelka v Honzově uchu. Má svůj příběh a kdo ho chce znát, musí se na něj zeptat sám. Bavilo mě si s ním povídat o morálních zásadách a jeho principech. I když mi neustále utíkal od slova „obdiv“, neboť pro něj zavání rezignací, malostí či nedosažitelností, a raději používá „inspirace“, nakonec se mi povedlo najít jednu věc, kterou obdivuje, a tou je život sám o sobě. Když mi povídal o výrobě Fleur, o funkčních věcech, o stavění domů s kamarádem, o táborech s dětmi, o Kašpárku v rohlíku, úplně mu zářily oči! Doufám, že co nejdříve skutečně svoji „velkou cestu“.

JAN BĚHOUNEK - AKUSTICKÁ KYTARA

Co tě vedlo k tomu studovat obor produktový design?

Já jsem popravdě nikdy produktový design jako takový nestudoval. Po gymplu jsem původně chtěl jít na scénografii alterny a loutky na DAMU, ale tragicky jsem podcenil přípravu na přijímačky a nakonec to ani nezkoušel. Dneska už vím, že by to pro mě asi tolik nebylo a jsem vlastně rád, že to nevyšlo. Náhodou jsem tehdy navštívil veletrh hudebních nástrojů HUVEL a zaujal mě stánek Chebské střední houslařské školy. Nevěřil jsem, že takovéhle nástroje mohou vyrábět lidé, kterým je třeba šestnáct, říkal jsem si: „jak to sakra dělaj tak precizně a napřesno, to musím zvládnout taky jen vědět, jak na to!“ A tak jsem se nakonec na doporučení jednoho mého kamaráda přihlásil do Hradce Králové, kde je škola se stejným zaměřením. Čtyři roky jsem se tam učil kytarářskému řemeslu.

Design mě ale odjakživa bavil. Jsem posedlý vylepšováním. Rád zkoumám věci, zjišťuju jejich podstatu, silné a slabé stránky. A když tu věc poznám, nedá mi to, a musím přemýšlet, jak by dala vyrobit lépe a krásněji. Ať už jde o cokoli. Batoch, auto, obal na čokoládu nebo hudební nástroj. Krása, poctivost a užitná hodnota mě přivedly k řemeslu. U nás v rodině nikdo s uměním spojený není, ale rád přijmu výzvu být v tomhle směru první vlaštkou.

Jak jsi byl spokojený se studiem na SUPŠ HNN, Hradec Králové?

Škola vám dá jen základ. Vděčím hradeckým mistrům za to, že mi otevřeli dveře do technologie výroby kytar a vytrvale odpovídali na moje dotěrné dotazy. Umožnilo mi to hledat svoji cestu jak na to, vymýšlet si a konzultovat to s nimi. Ale nesmíme zapomenout, že kytarařina je z devadesáti procent řemeslo a na jeho zvládnutí se na škole klade i největší důraz. Umělecká stránka tak zůstává trochu v pozadí. Dost zásluhou pana ředitele Kosiny je ale hradecká SUPŠka otevřená kreativitě a když si svůj názor dokážete rozumně obhájit, nechají vás i experimentovat. Jen mi přijde, že výroba hudebních nástrojů by měl být spíš obor na vyšší odborné škole. V patnácti šestnácti letech nemůže být nikdo rozhodnut stát se nástrojařem. A pro to, aby se z vás stal opravdu dobrý výrobce, to chce hodně osobního nasazení a přesvědčení.

Jak ty sám jsi svázaný s hudbou?

Muzika mě vždycky neskutečně bavila. Je to platforma pro komunikaci beze slov. Hrát s někým druhým, tak aby to mělo sílu, znamená oprostít se částečně od racia a cítit jak se společně pohybujeme ve vlnách. Znamená to nechat proudit emoce skrz nástroj ven a zároveň kontrolovat ten tok, abychom byli schopni vést s druhými dialog. Znamená to radovat se ze společného výsledku. Znamená to učit se pokoře. Je to pro mě možnost jak vyjádřit svoje pocity mnohem přirozenější cestou než je popisovat slovy. Přijde mi obecně, že na tuhle část lidské existence jsou slova příliš omezující.

Co tě přivedlo k inovaci kytary? V čem vidíš hlavní nedostatky dnešních akustických kytar? S kým jsi spolupracoval na správném tvarování kytary?

Na kytaru hraju sice relativně krátce (asi šest let) ale je to činnost, které jsem doslova propadl, jedna z největších mých vášní. A ve chvíli, kdy jsem začal sám kytary vyrábět, začal jsem o nástroji uvažovat kromě hráčského hlediska i technologicky. Zkoumal jsem principy, na kterých kytara funguje, jak co ovlivňuje její zvuk. Pak se oba přístupy snažil spojit dohromady. Jako hráči mi šlo o to udělat kytaru hratelnější, o lepší přístup do vyšších poloh na hmatníku. Proto to výrazně zkosení. Tvar korpusu přirozeně vychází z principu, na kterém funguje vrchní deska, ozvučnice. Každá tradiční kytara má vrchní desku na každé polovině jinak laděnou. Má basovou část (v místě silných strun) a část s vyšším laděním (v místě tenkých vysoko laděných strun). Fleur má výškovou oblast o poznání menší než basovou. Deska je v místě výšek tvarově stažená a produkuje

nám vysoké frekvence a pod basovými strunami kde je místa mnohem více, kmitá pomaleji a produkuje hlubší frekvence. Všechny další tvary jsou koncipovány do vějíře. Když protáhneme přímkou oběma spodními oblouky, kobylkovým kamenem, špičkami na hlavici, středy oblouků ozvučného otvoru, rohy na části, kde navazuje krk, potkají se nám všechny v jednom bodě. To tvoří celkovou estetickou logiku nástroje. Krk je připojen čtyřmi šrouby, což umožňuje jeho snadnou demontáž a zároveň je rovný čep, kterým krk končí, technologicky nejjednodušší na výrobu. Na zadní desce nejsou také žádné hranové výložky. Postrádají tam svoji funkci. Na měkké smrkové vrchní desce zamezují rozštípnutí v případě nárazu do hrany, ale zadní deska je dost odolná sama o sobě, takže jsou zde zbytečné. Navíc mi to umožnilo hranu mnohem více zaoblit, takže je hra na nástroj pohodlnější. Netlačí hráče do hrudníku a stehna. Detailem je pak ještě umístění závěsu na popruh. Posunul se až nad 12. pražec (tradičně u kytar s kovovými strunami je nad 14.) což zajišťuje lepší vyvážení nástroje při hře ve stoje.

Při navrhování jsem si dost sóloval a v podstatě jsem jen návrh před maturitou ukázal mistrům. Ti si poklepali na čelo, ale nechali mě nástroj vyrobit. Nakonec byli docela nadšení výsledkem, myslím. Víte, správný zvuk se nedá moc exaktně vypočítat. Zaprvé je barva zvuku značně subjektivní záležitost, a zadruhé jí ovlivňuje velké množství faktorů. Tvar kytary, objem korpusu, velikost otvoru, výška a šířka žebek, použité materiály... je to rovnice s mnoha neznámými. Předem se můžete jenom dohadovat, jak bude nástroj znít, ale opravdu to zjistíte teprve, až na něj natáhnete struny. Nástrojařina je alchymie. Metoda pokus-omyl je prakticky jediným možným postupem. Fleur je zatím jen prototyp a už teď vím, co příště udělám jinak...

Proč jsi pro svoji akustickou kytaru zvolil právě francouzský název Fleur?

Upřímně se přiznávám, že s názvem jsem si příliš hlavu nelámal. Bylo to asi to poslední, co mě jako konstruktéra zajímalo. Chápu, že název je pro distribuci důležitý, ale mnohem podstatnější bylo řešit technologii výroby, než jak se finální produkt bude jmenovat. Celkově mi můj nástroj připomínal poupě nebo květ, a tak jsem to prohnal google překladačem a to francouzské slovíčko se mi tak líbilo, že jsem ho použil. Asi bych si tady mohl vymyslet tisíc oduševnělých důvodů, proč se moje kytara jmenuje Fleur, ale to bych vás tahal za nos :). Původně se dokonce měla jmenovat Lotus, ale moje slečna mi tehdy řekla, že by to znělo jak název pro toaletní papír...

Jak dlouho jsi studoval materiály o historii výroby kytar/hudebních nástrojů? Narazil jsi tam na nějakou zajímavou poznámku, raritu nebo něco co tě zaujalo?

Čím víc si prohlížím historických kytar, tím víc žasnu, jak geniálně jsou navrženy. Například Fendrové elektrické kytary jsou doslova esence jednoduchosti. Třeba profil krku, který někteří považují za doslova kultovní, prostě vychází jenom z technologie výroby. Vybrusili tvar v půdorysu, pak vzali půlkulatou frézu s kopírovacím ložiskem a šup máme C profil hmatu, který se na vysokých pražcích zplošťuje, to co všichni tolik milují. Lidé si ani neuvědomují, jak se vizuální podoba kytar podřizuje tomu, aby se dali masově vyrábět. Nebo může být něco geniálnějšího než spoj krku s korpusem na rybinu, který se používá u akustických kytar Martin? Dokonale drží, na přilepení potřebujete jen jednu svěrku a navíc vám umožňuje lakovat krk a korpus odděleně takže dosáhnete daleko lepších výsledků. A když chcete krk vyměnit, vytáhnete patnáctý pražec, navrtáte malou díрку, strčíte tam jehlu, propaříte to a pak stačí malá rána gumovou paličkou a je hladce rozebráno. Když krk přilepíte zpátky, natlučete patnáctý pražec a nikdo nic nepozná. Vymyšleno v devatenáctém století, možná i dřív. Mám rád, jak se v minulosti dělali věci opravitelné a bylo na to myšleno už při jejich navrhování. Vyrábíte pak věci s trvalou hodnotou, které vás o generace přežijí. Bohužel dnes se to tak cíleně nedělá, abyste byli nuceni znovu a znovu kupovat. Jsem v tomhle asi zpátečnický, ale mě to přijde jako nemorální ždímání uživatelů.

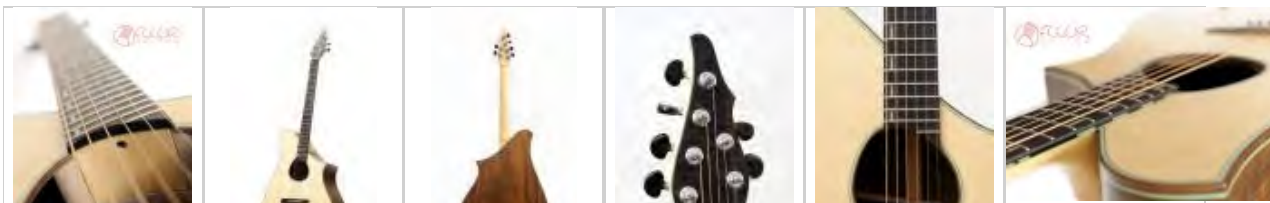
Co by pro tebe znamenalo uspět v soutěži Národní cena za studentský design?

Byla by to pro mě skvělá příležitost, aby si lidé všimli mojí práce. Rozhodně by mi to mohlo pomoci do začátků. Když vyrábíte zakázkově hudební nástroje, jde hlavně o to získat kontakty v zahraničí. U nás si bohužel moc lidí drahou ručně stavenou kytaru dovolit nemůže. Mít zakázky by mi to možnost dále experimentovat a vyvíjet. Nápadů mám plný skicák...

Děkuji za rozhovor.

[Aneta Železníková](#)

Připojené obrázky

UPOZORNĚTE NÁS NA DOBRÝ DESIGN!

[Nominovat designéra či firmu](#)

Naši partneři:

